

“Пам’ятайте наставників ваших, котрі проповідували вам Слово Боже, і, дивлячись на кончину життя їхнього, наслідуйте віру їх”.
(Євр.13, 7)



Зазимський Благовісник

№4
грудень
2008р

Парафіяльна газета Свято-Воскресенського храму с.Зазим’є УПЦ + <http://zazimye.info>

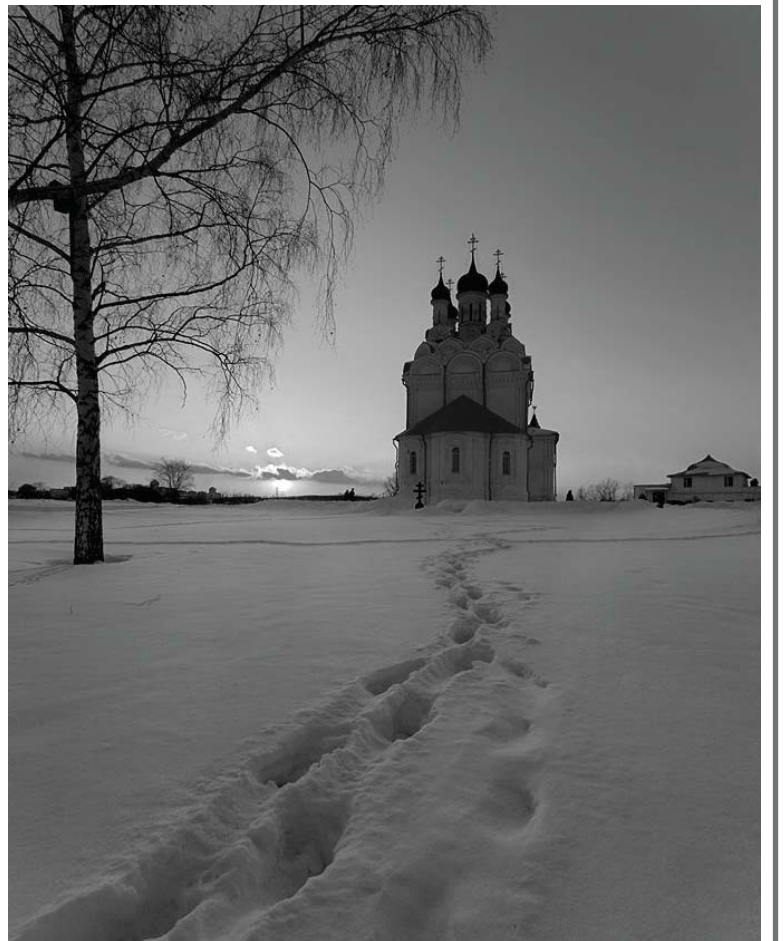
Мир Вам, дорогий читачу!

Ось і настав час благодатного очікування радісного свята Різдва Христового. Піст завжди надихає на молитву, духовні роздуми, покаяння. Погодьтеся, є над чим задуматись. Адже тільки таким чином ми можемо бути свідомими членами своєї Церкви. Саме це і є життям, шляхом, увінчує який Господь наш Ісус Христос.

Божого благословення Вам і миру!
З повагою, редакція.

Різдвяний піст

Різдвяний піст — це останній багатоденний піст року. Він починається 28 листопада за новим стилем і закінчується 7 січня. Говіння триває 40 днів і тому в



В НОМЕРІ



О суеве́риях и предрассудках

Для Церкви, которая обязана бороться с предрассудками, эти самые предрассудки являются одной из самых серьезных проблем.

стор.4



Розстріляний отець настоятель

Подвиг мучеництва завжди супроводжує історію Церкви Христової і своїм переможним вінцем возносить мучеників...

стор.7



Чому ми раби Божі?

У ранньому суспільстві раб - людина, яка була позбавлена будь-яких прав і засобів виробництва і перебувала у повній власності господаря.

стор.10



Піст від диявола

В 2008 році Україна відзначала сумний ювілей 75-річчя голодомору в Україні 1932-33 рр.

стор.12



Як пізнати другу половинку?

Думати про те, що є на світі всього одна людина, яка призначена тільки для тебе, це неправильно.

стор.14

Церковному уставі називається ще Чотиридесятницею, так само, як і Великий піст. Оскільки заговини на піст припадають на день пам'яті святого апостола Филиппа, то його ще називають Филиппівкою.

Установлення Різдвяного посту, як і інших багатоденних постів, припадає на давні християнські часи. Уже з IV століття святий Амвросій Медіоланський і блаженний Августин згадують у своїх творах Різдвяний піст. У V столітті про давність Різдвяного посту писав святий Лев

Великий, Римський єпископ.

Спочатку Різдвяний піст у різних християн мав неоднакову тривалість: від семи днів і більше. На соборі 1166 року, що відбувся при Константинопольському Патріарху Луці та візантійському імператорові Мануїлі, було прийнято постанову для всіх християн дотримуватися посту протягом сорока днів перед великим святом Різдва Христового.

Різдвяний піст припадає на зимовий час. Він призначений для освячення четвертої пори року таємничим оновленням духовної єдності з Богом і підготовкою до святкування Різдва Христового. Святитель Лев Великий пише: «Саме утримання символізує чотири пори року, щоб... ми зрозуміли, що постійно маємо потребу в очищенні, та що при життєвій розсіяності нам завжди потрібно намагатися постом і милостиною викоринювати гріх, який примножується тлінністю плоті й нечистотою бажань».

За словами Льва Великого, Різдвяний піст — це наша з вами жертва Богу за зібраний урожай та плоди землі, які Він нам дав. «Як Господь ущедрив нас плодами землі, — пише святитель, — так і ми під час цього посту повинні бути щедрими до бідних».

А преподобний Симеон Фессалонікійський говорить, що піст різдвяної Чотиридесятниці — це символ говіння Мойсея, який постував сорок днів і сорок ночей і отримав на кам'яних скрижалях Божі



заповіді. А ми, коли постуємо сорок днів, бачимо і приймаємо живе Слово від Діви, не на каменях написане, а таке, що втілюється і народилося. Ми залучаємося до Його Божественної плоті.

Різдвяний піст встановлений для того, щоб ми до Різдва Христового очистили себе покаяттям, молитвою і постом, щоб з чистим серцем, душею і тілом могли благоговійно зустріти Сина Божого, який явився в світ, і щоб окрім звичайних дарів і жертв принести Йому наше чисте серце і бажання слідувати Його вченню. Піст тілесний без посту духовного нічого не приносить для спасіння душі, а навіть навпаки, може бути духовно шкідливим. Трапляється це тоді, коли людина, утримуючись від їжі, сповнюється відчуттям власної зверхності від усвідомлення того, що вона постить.

Справжній піст пов'язаний з молитвою, покаяттям і утриманням від пристрастей і пороків, викориненням злих справ, прощенням образ. Піст — не мета, а засіб упокорити свою плоть і очиститися від гріхів. Без молитви і покаяття піст стає всього лиш дієтою. Сутність посту виражена в церковній пісні: «Постуючи від їжі, душе моя, і не зчищаючись пристрастей, марно втішаєшся невживанням (їжі), бо якщо піст не принесе тобі виправлення, то ти будеш ненавидима Богом, як фальшива, та станеш подібною до злих демонів, що ніколи не їдять».

Митрополит Володимир (Сабодан)

«Справжній піст - відсторонення від зла, утримання язика, угамовування у собі гніву, відречення від пристрастей, злослів'я, брехні, клятвопорушництва.»

Преподобний Єфрем Сирий

ПІСНА ТРАПЕЗА

У дні посту Церква пропонує віруючим відмовитися від уживання м'ясної і молочної їжі, яєць.

Крім того, у понеділок, середу і п'ятницю Різдвяного посту забороняються риба, вино і рослинна олія. В інші дні — вівторок, четвер, суботу і неділю — дозволено приймати їжу з рослинною олією. Рибні страви дозволяються в суботу і неділю, а також у великі свята. Звичайний раціон у ці дні — овочі, гриби, крупи, горіхи.

Послаблюється піст або взагалі звільняються від тілесного посту вагітні жінки, ті, які годують грудних дітей, хто тяжко працює та хворі.

Плов із сушених грибів

Сушені гриби - 40 г, вода - 1,5 склянки, рис - 150-200 г, олія - 80 г, морква - 100 г, ріпчаста цибуля - 50 г, мелена кіндза - 3-4 г, сіль, перець - за смаком.

Сушені гриби промити і замочити в холодній воді на 3-4 години. Потім дрібно нарізати і зварити в тій же воді. Цибулю дрібно нарізати, моркву натерти на великій тертці. Все це підсмажити на олії. Покласти в бульйон із грибами, туди ж додати перебраний промитий рис, посолити. Закрити кришкою і тушкувати. За 10 хвилин до готовності додати мелену кіндзу (коріандр) і мелений чорний перець.

Борщ український пісний

0,5 склянки білої квасолі, 2-3 цибулини, 2 кореня петрушки, 2 невеликих буряка, 200 г картоплі, склянка квашеної капусти, 2 помідори, 1 ріпа, 2 моркви, 1/4 склянки борошна, 1/3 склянки пшона, 1 головка часнику.

Замочену на 6-8 годин квасолою промити і поставити варити разом з цибулинами, коренями петрушки, селери, буряками та картоплею. Квашену капусту віддушити, якщо занадто кисла, та обдати кип'ятком, покласти варитися. Додати помідори, дрібно нашатковані ріпу та моркву, посолити. Незадовго до готовності додати борошно, розмішане в третині склянки остиглого бульйону. Окремо відварити пшоно, стовтки з часником і додати в борщ перед подачею на стіл.

Вийнятий буряк натерти і покласти прямо в тарілки разом із зеленню. До борщу можна подати окремо зварену розсипчасту гречану кашу.

Рис по-монастирськи

2 склянки рису, 4 склянки води, 2 ріпчасті цибулини, 2 ст. ложки олії, 2 моркви, 1 ст. ложка томатної пастки чи томатного соусу, сушена зелень селери, кропу, чорний мелений перець, сіль.

Рис ретельно промити, залити киплячою водою, варити 10 хвилин, щоб був "крупінка від крупінки", відкинути на друшляк. У глибокій сковороді обсмажити дрібно нарізану ріпчасту цибулю в олії до золотавого кольору, додати відварену, натерту на великій тертці моркву, томат, перемішати. Додати рис, приправити за смаком припорою зеленню, перцем і сіллю. Подавати гарячим.

Млинці з цибулею

500 г борошна, 2 склянки води, 1 ст. ложка цукру, 15 г дріжджів, дрібка солі, 0,5 склянки олії.

Замісити тісто для млинців з борошна, води, дріжджів, солі, цукру. Дати тісту підійти. Цибулю дрібно нарізати, тушкувати в олії, посолити за смаком. Коли тісто підійде, покласти в нього тушковану цибулю. Дати тісту знову підійти 15 хвилин. Випікати млинці звичайним способом.

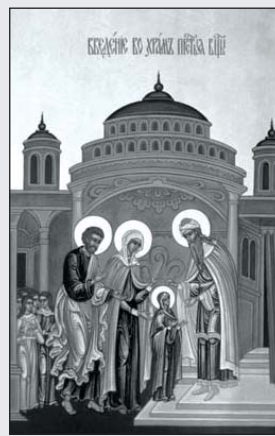
Пиріг з курагою

0,5 л води, 700 г борошна, 1 ч. ложка солі, 1 ст. ложка цукру, 20 г дріжджів, 2 ст. ложки олії. Для начинки: 1 кг кураги, 150 г цукру.

Приготувати дріжджове тісто опарним способом. Розкачати тісто у вигляді овалу, покласти на лист, розправити, наколоти по всій поверхні виделкою, щоб при випічці не утворювалося здуттів. Покласти рівним шаром прозорі часточки кураги, акуратно загнути бортик, змазати сиропом з-під кураги, прикрасити квітками з тіста, які також змазати сиропом, посипати в середині квітки маком.

Приготування начинки: курагу вимити, залити водою, щоб вона покривала курагу, засипати цукром і варити до м'якості. Потім відкинути на сито чи друшляк, остудити.

Випікати пиріг при температурі 180-200° С до готовності. У спеченого пирога бортик і часточки кураги пензликом акуратно заглазувати (змазати) сиропом, у якому варилося курага.

Церковні свята**4 грудня -****Введення у храм Пресвятої Богородиці**

Коли Діві Марії виповнилося лише три роки, батьки, за даною ними обітницею, привели Її в храм і там залишили до повноліття на поруки священників. Введення в храм було здійснено з особливою урочистістю. Відзначається воно церквою щороку 4 грудня.

На святих іконах ця подія зображується таким чином: праведні батьки Яким та Анна ведуть за руки свою дочку; попереду них йдуть одягнені в білій одяг діти із запаленими світильниками. Жителі Єрусалима зібралися подивитися на незвичайну процесію. Священники, служителі храму з піснями вийшли назустріч юній Марії. Первосвященик Захарій увів Її до внутрішньої частини храму, куди і сам міг заходити лише один раз на рік – на свято очищення. Там Їй було відведено місце для моління. Інші дівчата молилися між храмом та вівтарем. Навколо храму знаходилися кам'яні будівлі у три поверхи. Їх було тридцять. У цих будівлях були облаштовані квартири для вдів, стариків та дівчат, які присвятили себе служінню Богу. Тут поселилася і Свята Марія, Яка проводила час у молитвах, читанні Святого Письма та рукоділлі.

Після смерті батька до Марії переїхала жити в храм Її мати Анна. Через два роки Анна померла, і Марія залишилася жити одна. Самотність і сирітство розвинули в Марії любов до Бога і навчили в Ньому Одному сподіватися на втіху та поміч. Марія у такій глибокій відданості Богові дала обіцянку за лишитися Дівою.

Діва Марія жила при храмі, де згодом під опікою первосвященика й священників отримала гарне побожне виховання та навчилася різним ручним роботам. Пресвята Діва Марія прожила при храмі Єрусалимському майже дванадцять років.

7 грудня -**святої великомучениці Катерини**

Свята великомучениця Катерина народилася в місті Олександрія в Єгипті наприкінці III століття. Вона походила зі знатної грецької родини й була дочкою правителя Олександрії Єгипетської. З юності Катерина відрзнялася дивною мудрістю і красою. Вона вивчила твори багатьох язичницьких письменників і філософів, опанувала ораторське мистецтво, могла

О суевериях и предрассудках

Удивительно, но факт: для Церкви, которая обязана бороться с предрассудками, эти самые предрассудки являются одной из самых серьезных проблем и связаны они ни с чем иным, как с церковным преданием. Со времен князя Владимира Церковь обличает суеверия, пишутся книги, но, к сожалению, многим из прихожан больше нравится доверять устным источникам информации — нашим незабвенным бабушкам, и что примечательно: «духовными чадами» этих бабушек становятся люди образованные, интеллигентные. Значит, любовь наших людей к суевериям просто безграмотностью не объяснить, здесь всё гораздо сложнее. Так что же у нас в Церкви религия, а что миф? И чем религия и миф отличаются друг от друга?

Для человека характерно стремление к духовной жизни, жажда богообщения есть у каждого, независимо от национальности, возраста или профессии. Но если человек лишён знания о богооткровенной религии, то его дух начинает работать «в автономном режиме», и естественное религиозное чувство начинает синтезировать свою религию. Иногда это бывает массово, иногда индивидуально, продолжительно или кратковременно. Бог же не утесняет свободу.

...истинную религию придумать невозможно — она даётся непосредственно Богом в откровении....

Но истинную религию придумать невозможно — она даётся непосредственно Богом в откровении. В дохристианский период такой религией было ветхозаветное иудейство, но суеверия, предрассудки встречались и там: это постоянное стремление впасть в идолопоклонство, и другая крайность — часто осуждаемые Христом предания старцев. (Мк. 7:3, Мф 15:3).

Если человек лишён веры в Истинного Бога, то во чтобы он не верил — он язычник, язычество пронизывает все сферы его жизни, его мировоззрение, особенно на уровне быта. Лишённое религиозной составляющей, язычество трансформируется в идеологические и социальные формы, вспомним хотя бы советское время: религии, в обычном понимании этого слова, не было, а культ остался: вера в «светлое будущее» заменила чаяние жизни будущего века. Язычество — это психология, это когда духовность подменяется душевностью, это и есть состояние души без Бога. Такое, как не странно, часто можно наблюдать в церковной ограде.

Родная сестра язычества — магия, т. е. стремление человека подчинить себе духовный мир, быть как Бог (Быт. 3:5). Вот что об этом пишет о. Александр Мень: «Для мага радости мистического богообщения — пустой звук. Он ищет только достижения могущества в повседневной жизни —

на охоте, земледелии, в борьбе с врагами этот антагонизм оставался даже тогда, когда магия стала переплетаться с религией. Магизм ждёт от Неба только даров, природу он хочет поработить, в человеческом обществе он воцаряет насилие. Племя и власть становятся над духом. Человек, сливаясь с родом, попадает под гипноз коллективных представлений».

Таким образом, в основе магизма лежит принцип: «ты — мне, я — тебе». Такое отношение к Богу зачастую можно наблюдать у наших современников, помните пословицу: «гром не грянет — мужик не перекрестится». Ох, как часто мы ведём себя именно так, а в католической церкви это вообще норма. Люди бегут в храм ставить самые толстые свечи, как будто Бог в них нуждается в полной уверенности в том, что все проблемы в жизни происходят из-за того, что их «испортил» соседский колдун. С тем же успехом такие товарищи обращаются ко всевозможным



«бабкам» и экстрасенсам. Другая крайность это когда ритуал является не религиозным, а чисто психологическим понятием без глубокой духовной составляющей. Такие люди ходят в церковь «поплакать». Приходилось видеть как какая-нибудь дама после слезной «молитвы» и воздевания рук горе

совершенно ничего не могла сказать на исповеди, аргументируя это тем, что у неё «нет грехов». А когда я отказался её причащать, всё её «благочестие» улетучилось, и на меня обрушился целый поток негодования. Для неё священник и церковные правила — ничто. Она пришла в храм «потреблять» благодать, ничего не давая взамен.

Возвращаясь к теме «свечного благочестия», не могу не заметить, что для многих людей элементарнейший акт возжигания свечей в храме является чуть ли не самым основным в их духовной жизни. (Это всё равно, если бы человек, желающий купить ювелирное изделие, ограничился бы только тем, что выкрутил бы в ювелирном магазине дверную ручку и, по уши довольный, даже не заходя в магазин, отправился бы домой, гордясь приобретением). Боже упаси кого-нибудь передать свечку левой рукой, или переставит ранее поставленные кем-нибудь свечи. Это



моментально вызовет бурю гнева, и посягнувший на чужую свечу может быть даже обвинён в колдовстве.

Многих прихожан надо просто «купать» во время водосвятного молебна, слова «капля освящает море» не для них — дескать, меня водой облили — теперь и здоровье будет, и грехи простятся.

К сожалению, несвободны от суеверий и предрассудков некоторые представители духовенства. Так, известно, что в некоторых сёлах существует обычай: когда наступает время какой-нибудь односельчанке рожать — священник спешит в храм отверзать Царские Врата, кощунственно ассоциируя их с женским лоном, чтобы обеспечить удачные роды. Это так называемая гомеопатическая (подражательная) магия. Так, у колдунов Вуду тряпичная или глиняная кукла ассоциируется с самим человеком, на которого распросраняется вред, нанесённый кукле.

Бывают священники, которые запрещают прихожанам причащаться в двенадцатые праздники без особой мотивации — все вы, мол, недостойны сегодня, забывая о том, что Евхаристия — центр христианской жизни.

В списке церковных суеверий на особое место надо поставить геронтоманию — поиск старцев, а если быть точнее — вещунов и волхвов, которые удовлетворили бы жажду духовного рабства, взяв на себя заботу о чужом спасении. Тем более, что

Церковні свята

7 грудня - святої великомучениці Катерини (продовження, початок на стор.3)

розмовляти кількома мовами.

Краса, вченість, слава, багатства манили до неї багатьох женихів. Але праведна душа діви прагнула пошуків Істини буття світу. Знайти її для праведниці допоміг святий муж відшельник, до якого Катерину відвела мати, будучи таємною християнкою. Він розповів, що є Небесний Жених-Христос, до якого повинна полум'яніти душа, що шукає Істини і відкидає всі примари світу цього тимчасового. На прощання старець вручив святій Катерині ікону Богоматері з Немовлям Христом.

Всю ніч діва молилась перед цієї іконою, але Богомаденець відвертав від неї свій Лик. Вона знову звернулася до старця і той порадив їй зберігати чистоту (Катерина з грецької означає — чиста) і охрестив святу. Після хрещення до неї з явилась Богоматір з Немовлям, Яке благісно поглянуло на Катерину і простягнуло їй перстень в ознаменування духовних заручин.

В ці дні в Олександрії відбувалися бурхливі язичницькі гульбища, на які прибув сам імператор Максиміан. В жертву язичницьким богам приносили не тільки тварин, але й сповідників віри Христової. Свята Катерина, користуючись своїм знатним походженням, звернулася до імператора, заступаючись за них. Щоб переконати знатну римлянку та інших християн, імператор наказав скликати п'ятдесят найосвіченіших мужів імперії. Свята відвертістю своїх переконань і доказів навернула їх в християнство. Всі вчені за наказом імператора були кинуті у вогнище. Сама ж свята Катерина була піддана страшним мукам — колесування. Коли вона спокійно підійшла до знаряддя страти, то ангел Господній розбив їх на щепки. Тоді Катерина, підійшовши до місця страти, з глибокою вірою в Бога, сама поклала голову під меч ката, слізно молячись за всіх людей так: «Господи Ісусе Христе, Боже мій! Дякую Тобі за те, що Ти поставив на камені терпіння ноги мої і направив стопи мої... Поглянь з висоти Твої, Господи, і на цих людей, що тут стоять, і настанови їх світлом Твого пізнання; і прохання тих, хто буде призивати ім'я Твоє святе через мене, сповни на користь, щоб усіма оспівувалась велич Твоя на віки». Із рани її замість крові витекло молоко. Це сталося, за даними святителя Димитрія Ростовського, 24 листопада 307 року.

Мощі святої Катерини спочивають в монастирі її імені на горі Синай в Єгипті. Сьогодні монастир це великий духовний центр, в якому знаходиться стародавній архів і велика бібліотека стародруків та церковних раритетів.

Пам'ять святої великомучениці панується в усьому православному світі з особливим благоговінням і урочистістю. На честь святої Катерини будуються храми, багато монастирів називають її іменем.



Колесо смерті



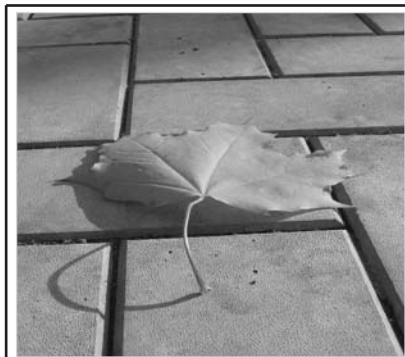
Монастир св. великомуч. Катерини, г. Синай

сейчас мы переживаем время очередного эсхатологического психоза в виде ИННенизма и авторитет так называемых «старцев», которые противопоставляют себя и свою доктрину Церкви и её учению. Сюда же можно отнести и технофобию — страх перед прогрессом.

По мнению технофобов, компьютеры, банкоматы, сотовые телефоны и т. п. суть бесовщина. «Старец», боязнь техники и отождествление ИНН с «печатью» антихриста обычно идут рука об руку.

Стоит упомянуть ещё т. н. церковный национализм. Например, некоторые считают, что нельзя читать книги некоторых православных богословов только под предлогом того, что у них нерусские фамилии (Керн, Мейендорф, Шмеман, Блюм), во всём непонятном видятся происки врагов православия, загнанного в рамки одной поместной церкви. Таким образом психология «мелкого лавочника» заменяет соборное сознание. Не приемлются даже ничтожные отличия в традициях между разными приходами: «...а вот в нашей церкви всегда выносят обеденные записки на молебень!».

Мне, как священнику, чрезвычайно часто приходится сталкиваться с целым комплексом суеверий, которые можно объединить под названием некрофобии — боязни покойников и всего, что с ними связано. Этот первобытный маги-



ческий страх не имеет ничего общего с христианским отношением к смерти. Люди, занимающиеся колдовством, стараются заполучить воду, которой обмывали покойника, или тряпки, которыми ему связывали ноги и руки, в тщетной надежде, что эти предметы помогут им в богопротивных делах. Не отстаёт от колдунов и родня покойного. После поднятия гроба они переворачивают табуретки, на которых гроб стоял, чтобы никто из живых не сел на них. Зеркала и

другие отражающие поверхности завешивают, но не для того, чтобы в день траура не прихорашиваться, а чтобы не увидеть в зеркале душу покойного, а землю после заочного отпевания бояться нести домой. Зато никто не боится превращать поминальный обед в вакханалию.

Конечно же я перечислил не все суеверия и предрассудки, которые надёжно прописались в церковном быту.

Я не упомянул ещё суеверия, связанные с Причастием, то, что оно лучшее средство от болезни желудка и повышает гемоглобин. А то, как «надо» причащаться и что делать до и после этого — тема для отдельной статьи.

Важно другое: люди ищут в христианстве магию, житейскую пользу, не стремясь очистить свою душу и посвятить свою жизнь Богу, как того требует

...люди ищут в христианстве магию, житейскую пользу, не стремясь очистить свою душу и посвятить свою жизнь Богу, как того требует Православная Церковь...

Православная Церковь. Конечно, в этом есть доля пастырской вины. Священники сами часто недостаточно хорошо объясняют прихожанам основы Православной веры. Но я уверен, что если человек верит во

Христа, то он стремиться как можно глубже и подробнее узнать о своей вере, как истинно любящий человек, желает знать всё о предмете своей любви. Поэтому лучшее лекарство от лжи и заблуждений — это любовь к Богу, к Его святому закону и к Церкви как вместилищу Божественной благодати, а любовь эта достигается через покаяние, осознание собственно греховности. Каждому верующему необходимо понять, что он сам в силу своей греховности является причиной своих духовных и житейских проблем, а не колдунья, живущая по соседству. Вот осознание своей греховности — самое неприятное, но и самое необходимое в жизни христианина. Именно этой неприятности многие бегают как огня. Несомненно, велико искушение превратить христианство в мистический бытовой придаток, но христианство — это религия спасения. Об этом забывать нельзя. Сон духа способен породить ещё больших чудовищ, чем сон разума.

священник Александр Пикалев
Журнал «Самиздат»

РОЗСТРІЛЯНИЙ ОТЕЦЬ НАСТОЯТЕЛЬ

диякон *Анатолій СЛИНЬКО*

Подвиг мучеництва завжди супроводжує історію Церкви Христової і своїм переможним вінцем возносить мучеників до справжнього звання святих мужів і дів. Ці святі люди завжди Церквою почитаються тому, що вони своїми стражданнями і смертю засвідчили правдивість віри в Господа Бога. Вони своєю смертю довели те, чого ми, проживаючи своє життя, зрозуміти не можемо, а часом свідомо не хочемо. Бог є і Він "поругаєм" не буває - треба це пам'ятати. Минають тисячоліття, змінюються різні форми правління, безбожні і богоборчі режими, а Церква Христова є і примножується святими. "Если пшеничное зерно, пав на землю, не умрет, то останется одно; а если умрет, то принесет много плода" (Ин.12:24). А за словами Тертуліана: "Кров мучеників - насіння Християнства".

Для Зазимської церкви таким мучеником став настоятель храму священник Михайло Под'єльський, розстріляний в 1937 році безбожниками. Він ще не прославлений Церквою як святий, але молитовна його присутність в нашому храмі особливо відчувається.

Народився о. Михаїл 21 травня 1878р. в м.Ніжин Чернігівської губернії в сім'ї диякона. Закінчив три класи Чернігівської Духовної Семінарії. Одружився на Горгуль Серафимі Іванівні і був рукоположений в сан диякона. Спочатку проходив служіння в Чернігівській єпархії в якості диякона та псаломщика. В 1925 р. був рукоположений в сан ієрея і направлений в Прилуцьке благочиння. Отець Михаїл був активним молодим священником, цього не могла не помітити нова влада. З особової справи ієрея Михаїла видно, що в 1930 р. вперше його затримало Прилуцьке НКВС. Невідомі мотиви затримання, але закінчилось все тим, що його перевели в тому ж році в с.Зазим'є.

Приїхавши на нове місце служіння, він побачив великий красивий трипрестольний храм. Навколо святині стояв напіврозвалений цегляний мур, а на стінах храму були ще свіжі рани від часу зазимського повстання 20-

го року. Побачивши таку картину новий настоятель зрозумів, що тут йому доведеться стояти за віру і храм чи не на смерть. Сім'я священника складалася з 4-чоловік: о.Михаїл, матушка Серафима, син Феодосій і теща Марія Павлівна. Поселилися вони на квартирі у Литвиненків (біля бані).

Нового настоятеля одразу ж примітила місцева влада і дала йому зрозуміти, що перспективи у православної общини села і її храму немає. Але о.настоятель не збирався здаватись. Він активно продовжував свої обов'язки: служив у храмі, проповідував, хрестив, вінчав, відвідував і причащав

хворих. Неодноразові попередження влади не зупиняли «впертого» священнослужителя.

Комуністичним активом села в особах сільської ради і вчителів зазимської школи було ініційоване закриття храму в 1935 році. Головна мета такого

заходу була - нейтралізувати життя приходу. Але відбулось протилежне — це ще більше згуртувало і мобілізувало церковну общину. Самовіддані і безстрашні жінки змушені були їхати до прокурора республіки і ЦВК. В своєму доносі на настоятеля голова Зазимської сільської ради пише: «Згуртував міцний церковний актив, який їздив до прокурора республіки та до ЦВК з наклепами на сільраду та учителів, які начебто обманом збирають підписи на клопотання про закриття церкви». Однак ця затія нічого не дала, оскільки храм всеодно закрили. Не дивлячись на це, настоятель і прихожани

продовжували боротися за храм. Вони звернулися до інспектора культури, який порадив їм зібрати підписи селян з проханням відкрити храм. У крайньому випадку була б юридична підстава для його відкриття, хоча гарантій від Радянської влади не було. Для зазимців це була надія врятувати святиню від осквернення і, можливо, від її знищення.

З благословіння настоятеля почався активний збір підписів. Серед активістів відоме ім'я Устинії Литвиненко. Побоючись, що храм можуть відкрити сільрада йде ще далі — позбавляє общину настоятеля. В той час достатньо було одного наклепу в



антирадянській діяльності.

Відповідні органи не примусили себе довго чекати. 19 листопада 1937 р. було прийнято постанову і виписано ордер на арешт громадянина Под'єльського М.С. В дописах він був звинувачений у злочинах, передбачених в ст. 54-10 УК УРСР. «Священник без прихода, в селі проживає без определенных занять, бродяжничает, группирует вокруг себя антисоветский элемент, с коим проводит к-р агитацию против мероприятий компартии и совласти» (із постанови про затримання).

В той же ж день ввечері до двору, де жив священник, прилетів, як чорний ворон, автомобіль НКВС. Під час обшуку і затриманні були присутні голова сільської ради Косой Роман Євсєвич, Заєць Михайло Борисович, Тарковський Юрій Владиславович і Троценко Григорій Микитович.

О.Михаїл вже відчував, що його чекає повторити подвиг Христа: зрадицтво, арешт, наклепи, оплювання, бичування і, можливо навіть смерть — що не дуже в голові укладалося. На прощання батюшка благословив дружину, єдиного 16-річного сина Феодосія, маму і смиренно підкорився арешту.

Для інкримінування справи на Под'єльського було вже все готове: доноси, лжесвідки з односельчан. Залишилось тільки надати всьому цьому законну силу. Всі протоколи допитів Под'єльського і свідків проводились у Зазим'ї і датуються 19 листопада. Цікаво, що шаблоном для всіх протоколів служила довідка-характеристика Под'єльського, написана головою сільради Косим Р.Є.

У характеристиці «піп Под'єльський» названий «запеклим ворогом радянської влади», який «збирає нелегальні збори» в Зазим'ї, Пухівці, Погребах, де агітує проти колгоспу, податків, державних позик. Через своїх агентів погрожував активістам, які закривали храм. Також вимагав плату за церковні треби. «Загалом своєю антирадянською роботою Под'єльський деорганізує село, гальмуючи виконання всіх планів». Які ж це були плани у сільської ради і головне — якою ціною?

Згідно протоколів, на допиті о. Михаїл вів себе досить спокійно, не емоційно. Намагався бути

об'єктивним у відповідях навіть на провокаційні питання. Він заперечує свою участь в антирадянських к-р організаціях.

В допитах фігурує ще одне звинувачення, яке вагомо вплине на його подальшу участь. Це звинувачення в розповсюдженні неправдивих слухів «провокационного характера, о войне Германии с СССР», а також агітування «против подписки на заем обороны страны и т.д.» Те, що о.Михаїл все заперечував не мало ніякого значення — його доля вже була вирішена. Залишилось тільки надати цьому всьому «законну» форму. Було допитано ще кількох свідків, які підтвердили шаблонні звинувачення.

До всіх небилиць була навіть приписана історія із сином Феодосієм, яку розповів директор неповної середньої школи Давиденко П.М. А саме, незадовго до затримання о.Михаїла у його сина було відібрано у

школі кинжал (фінку), яким він погрожував розправою.

Можна собі уявити 16-ти річного юнака, сина священника, проти якого вороже настроєна вся школа. Це було не навчання а суцільне цькування з боку вчителів і дратування з боку учнів. Клеймо «син попа» висіло на ньому і його не можна було змити. Не дивно, що після арешту і загибелі батька юнак зненавидів комуністів ще більше і шукав нагоди боротися з цим безбожним режимом. Відомо, що під час війни він воював на боці Німеччини. Під час війни, коли німці ввійшли в село, він приїздив навідати свою матір Серафиму, яка жила в селі до самої своєї смерті.

Трійки при Київському обласному управлінні НКВС на основі звинувачень 20 листопада присудила священника Михаїла Под'єльського до розстрілу з конфіскацією майна.

Вирок батюшка чекав цілий тиждень. 27 листопада 1937 року рівно о 24.00 вирок був виконаний капітаном Шашковим. Тіло, як і більшість інших розстріляних відвезли в Биківнянський ліс і закопали десь під соснами.

Так просто і трагічно вирішилась доля отця настоятеля Свято-Воскресенського храму с.Зазим'є.



Биківнянські могили, місце захоронення священника Под'єльського М.С.

Новомученики

(незаконченна песня)

Было: варвары - епископа,
Кто смеясь, кто под приказом,
В прорубь черную неистово
Окунали раз за разом.

Век XX-й слезы льет
По щекам Отчизны.
Слой на слой ложится лед
В кольца Вечной жизни.

Было: муками мытарскими,
Истязав Архимандрита,
В храме, над Вратами Царскими,
Вешали его открыто.

Век XX-й. Как во сне,
Вечность обретая,
Год за годом по стране
Льется кровь святая!

Было: помахав бумажками
О «вине» Архиерея,
Ставили на теле шашками
Крест апостола Андрея.

Век XX-й. Вся земля
Стонет в укоризне.
Стала смертная петля
Вехой вечной жизни.

Те пожарища суровые
Даже время не остудит
Петли... Проруби свинцовые,
- Было... Было... А что будет?

Евгений Санин

Тропарь новомученикам, глас 4:

Днесь радостно ликует Церковь Русская, /
прославляючи новомученики и исповедники
своя: / святители и иереи, / царственныя
страстотерпцы, / благоверныя князи и княгини,
/ преподобныя мужи и жены / и вся
православныя христианы, / во дни гонения
безбожнаго / жизнь свою за веру во Христа
положившия / и кровьми Истинну соблаждшия.
/ Тех предстательством, Долготерпеливе
Господи, / страну нашу в Православии сохрани /
до скончания века.

Церковні свята

13 грудня - святого апостола Андрія Первозванного



Апостол Андрій та його брат апостол Петро ловили рибу на Галілейському озері коли Господь Ісус Христос покликав їх за собою. Як розповідає євангеліст Іоанн, Андрій був одним із учнів Іоанна Хрестителя і ще раніше свого брата був призваний Ісусом на Йордані. Тому Андрія і назвали Первозваним. Апостол разом зі своїми братом та двома синами були у числі найближчих Христових учнів.

За пізнішими переказами Андрій був апостолом в Константинополі, де він висвятив першого єпископа Стахія.

Андрія Первозванного вважають першим благовісником Євангелія Христового на землях України. Коли після зішесття Святого Духа апостоли кидали жереб, вирішуючи, куди кому йти проповідувати Христову віру, йому випала Скіфія, тобто землі сучасної України. Про благовіст апостола свідчать такі давні християнські письменники, як Іполіт Римський (III ст), церковний історик Євсевій Кесарійський (IV ст) та ін.

У стародавньому літописі "Повість минулих літ" розповідається про подорож Андрія по українським землям: «Дніпро впадає у Понтійське море; море це звуть Руським. Уздовж



Малюнок із "Повісті минулих літ"

його берегів навчав, як кажуть, святий Андрій, брат Петра. Коли Андрій навчав у Синопі і прийшов до Корсуня, він довідався, що від Корсуня недалеко гирло Дніпрове. І прибув він до гирла Дніпрового, а звідти вирушив угору по Дніпру. І сталося, що він прибув і зупинився під горами на березі. А ранком, уставши, промовив він до учнів, що були з ним: "Бачите ви гори ці? На горах цих засеє благодать Божа, буде місто велике і багато церков здвигне тут Бог". І піднявся він на гори ці, поблагословив їх, помолвився Богу і зійшов з гори цієї, де пізніше виріс Київ.»



В кінці своєї подорожі апостол з берегів Понту через Пропонтиду перейшов до Фракії, а потім до Греції. Вірний своєму імені, що грецькою означає "мужність" Андрій прийняв муки ради Христа. У місті Патри він був розіп'ятий при римському імператорі Нероні у 60 році за наказом проконсула Егея (Егеата) на Х-подібному андрієвському хресті.

У пам'ять Андрія Первозванного в Києві, на тому місці, де апостол поставив перший хрест, 1212 року споруджено дерев'яну церкву Воздвиження Чесного Хреста Господнього, також зведені церква святого Андрія (1086) та храм Святого Андрія Первозванного на Андрієвському узвозі (XVIII ст).

Про християнське розуміння поняття рабства і раба

Проф. Кушерець В.І.

Походження і зміст поняття.

У ранньому суспільстві раб - людина, яка була позбавлена будь-яких прав і засобів виробництва і перебувала у повній власності господаря.

У сучасному соціокультурному і громадянському значенні - людина, яка потрапила в економічну, політичну, духовну й іншу залежність від іншої людини, втратила свої права, свободу дії. Той, хто сліпо виконує волю вищестоящої особи, осіб, плазує перед ними.

У переносному значенні раб - той, хто повністю підпорядковує чому-небудь свою волю, вчинки і т. ін..

Походить від латинського слова раб („слав”, „саклаб”) За однією із версій звідси з'явилася назва слав'ян. Слав'янами називали переважно людей, які жили на Русі. Таку назву їй дали античні автори через те, що саме з Північної Припонтиди (Причорномор'я) стародавні Греція та Рим отримували рослих, сильних біловолосих рабів і рабинь (славів).

Поняття „раб" у Біблії.

I. Старий завіт.

1. У Старому Завіті поняття „раб" вживається як звичаєве слово для раннього (дітководного) суспільства переважно у побутовому, економічному значенні. Тут раб сприймається як атрибут економічного, сімейного господарювання. Авраам - мав рабів (Бут. 20:14, 21: 10). Давид мав рабів (2 цар 6: 20, 22), проповідник має рабів (Еккл. 2:7). Сини ставали рабами за борги (4 Цар 4:1).

Згідно Старого Завіту, Бог врегулював стосунки рабства серед людей наступним чином:

- звільнив ізраїльтян від рабства (Вих.. 13:5, 20:2);
- надавав основні права рабам, які входили в Завіт Божий (Бут. 17:12, 13);
- установлював єдине правосуддя (Іов. 31:13);'
- раби могли бути наслідниками (Бут. 15:2, 3).

II. Новий Завіт.

У Новому Завіті рабство серед людей описово розглядається у суспільному аспекті як поширене явище у Римській імперії (ДІлн. 16:16, 19. 1 Кор. 7:21, 1 Тим. 1:10). Але характеристика і ціннісний контент рабства в ньому кардинальним чином змінюється

Рабство від інших людей, людини, як повне підпорядкування своєї волі та вчинків на основі страху,

боязливості в контексті всього Нового Завіту осуджується і навіть вважається гріхом.

В аксіологічному значенні Новий Завіт дає принципово нове розуміння рабства. Він показує, наскільки недосконалим був і сам принцип духовного життя старозавітної релігії, яка часто-густо утверджувалася на „рабсько-найомній" психології людини. Старий Завіт, особливо П'ятикнижжя, був релігією з яскраво вираженим матеріалістичним ухилом. Показником духовного рівня старозавітної релігії є обіцянки та Господні (Адонаєві) погрози, які давалися Ізраїлю за порушення ними отриманих від Бога (Ягве) Закону. В нагородах та погрозках переважно міститься глибокий їх земний характер, відсутність будь-яких духовних цілей, вчення про Царство Боже. Характер старозавітної релігії змінюється в Псалтирі та у книгах пророків.

У Новому Завіті Ісус Христос рішуче змінив сам принцип відносин між людьми, заклавши любов до всіх - незалежно від власності, національності, віри та статі - наріжним каменем їх взаємовідносин. Тому Новий Завіт насичений вимогами взаємовідносин між існуючими на той час господарюючими суб'єктами лише на основі любові (Агапе) між рабом і хазяїном (паном): пани повинні бути справедливими до рабів (Кол.4:1, Єф.:6:9);

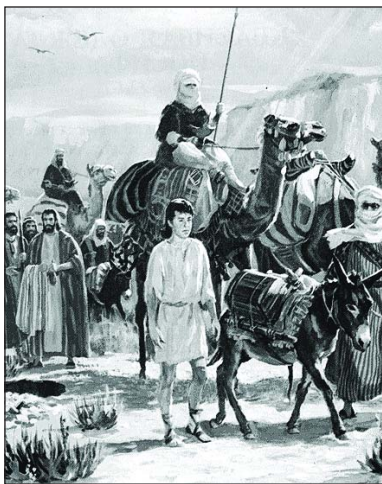
раби повинні підкорюватися своїм панам (Тит 2:9.10, 1Пет:18, Єф6:5-8), при можливості вони повинні отримати економічну свободу (1 Кор. 7:21). Тобто економічно людина може бути рабом лише у вузькому спектрі залежності від пана, але в ніякому разі не в духовному.

„Раби, слухайте господарів своїх у плоті зі страхом і трепетом, у простоті серця вашого, як Христа, не з показною тільки прислужливістю, як чоловікоугодники, а як раби Христові, виконуючи волю Божу від душі. Служіть щиро, як Господу, а не як людям, знаючи, що кожен одержить

від Господа в міру добра, яке він зробив, чи раб, чи вільний. І ви, господарі, поведіться з ними так само, стримуючи суворість, знаючи, що і над вами самими і над ними є на небесах Господь, у Котрого немає упередженості ". (Єф.6:5-9).

Новий Завіт стверджує, що якщо навіть людина перебувала чи перебуває у соціальному статусі раба душа її повинна залишатися вільною.

„Раб і господар (пан) єдині у Христі (1 Кор. 12:13,



Брати продали Йосифа в рабство

Гал.3:28, Кол. 3:11, Фан. 15:16).

Тобто Новий Завіт у соціальному і духовному сенсах рішуче виступав як проти самого явища рабства, так і відносин рабства між людьми „Не ставайте ж рабами людей" (1 Кор.7:24).

Бути рабами людей в стані холуйства, лакейства, плазування, хамства, іншої духовної залежності, у християн, особливо, у православ'ї - вважається гріхом.

Біблія допускає рабство лише перед законом-самого незначного із усіх видів нашого рабства.

Поняття рабства в контексті аскези.

Православна аскеза ґрунтується на вивільненні від залежності, рабства гріха. Апостол Павло називає людину, яка жила гріховно - рабом. (Рим 6:6). По самій своїй тварній природі ми раби гріха (Рим.6:16,17), залежні від людських пристрастей. Наймізернішим із рабства — бути рабом своїх пристрастей. Вивільнення від свого егоїзму, гріховних почуттів, бажань веде до внутрішньої свободи від рабства. Блаженний Августин підкреслював з цього приводу: «Велика свобода — бути в стані не грішити, але найбільша свобода — не бути в стані грішити.» Така свобода досягається лише за умов правильного духовного життя, яке робить віруючу людину задатною до спілкування з Богом. «Хто вмер для гріха, той житиме в Бозі. Звільнившись від гріха ви стали рабами праведності.»(Рим.6:18)



Християнин - раб Божий.

Людина потенційно володіє лише відносною свободою. Абсолютною свободою володіє лише Бог — вільне духовне начало. Усвідомлення, що Ісус Христос є не просто учитель моральності, не просто Бог, як Абсолютний Розум, Творець, Спаситель, Прийдешній Судія, а

Й Вседержитель, від Якого залежить твоє життя тут і зараз — є основою християнської віри загалом і православної зокрема. Віруюча людина завжди відчуває свою залежність від Бога Вседержителя. Зазначимо, принагідне, що невіруючої людини, якщо вона психічно нормальна, в природі просто не існує. Отже, людина за своєю суттю не може бути абсолютно незалежною, тобто не може не бути рабом. Вибір для неї лише в тому - чиїм: своїх

Церковні свята

17 грудня - святої великомучениці Варвари



Свята Варвара жила в III столітті в місті Іліополі Фінікійському. Її батько - Діоскур (Діоскор) - був язичником і представником аристократії в Малій Азії при імператорові Максиміані. Відризнялася особливою красою і була замкнута батьком в башті, щоб приховати її від сторонніх очей. В період ув'язнення свята Варвара, вивчаючи навколишній світ, який вона могла бачити з вікон,

прийшла до думки про наявність єдиного Творця. Коли батько, з метою видати її заміж, дозволив їй виходити з башти, Варвара познайомилася з християнами Іліополя і прийняла хрещення.

Коли батько дізнався про віру дочки, Варвару жорстоко катували: бичували воловими жилами, а рани розтирали волосьяниною. Правитель міста Мартіан дав батьку право здійснити суд над дочкою, який обезголовив святу Варвару. Діоскура і Мартіана спіткала відплата, обидва вони були спалені блискавкою. Разом зі святою Варварою була страчена свята Іуліанія, яка відкрито оголосила себе християнкою під час тортур святої Варвари.

У VI столітті мощі святої великомучениці були перенесені до Константинополя. У 1108 році царівна Варвара, дочка візантійського імператора Олексія Комніна, перед від'їздом в Київську Русь попросила в дар у свого батька святі мощі. Чоловік її, великий князь Святополк Ізяславович (у хрещенні - Михайло), що збудував роком раніше в Києві кам'яну церкву, з почестями поклав там святі мощі великомучениці і заснував Михайлівський Золотоверхий чоловічий монастир. Під час нашествия Батия мощі були приховані, а потім знов повернені на колишнє місце.

На початку XVIII століття київським митрополитом Іоасафом (Кроковським) був складений акафіст святей великомучениці Варварі.

Після руйнування Золотоверхого Михайлівського монастиря в 30-х роках минулого століття мощі святої Варвари зберігаються у Володимирському соборі в Києві.

Слово вдячності



Від імені батьків дітей та від Української Відкритої Асоціації Організацій, Груп та Осіб, які працюють з дітьми, що страждають онкозахворюваннями, хочемо висловити подяку всім не байдужим людям до чужого горя і біди. Спаси вас Господи, за вашу милосердність, за ваше співчуття і турботу про ближнього!

По благословінню настоятеля з 2006 року в храмі проводиться збір пожертвувань на лікування онкохворих дітей.

Не залиштеся осторонь чужої біди, допоможіть їм вижити! На адресу храму надходять листи вдячності від батьків.

<http://donor.org.ua>

пристрастей, а значить і людей, або ж свого вільного духовного начала? «Раб, покликаний в Господі раб визволенець господній, так само покликаний вільним є раб Христовий.» (1Кор.7:22)

Поняття раб Божий несе в собі і онтологічний аспект. Єднання людини з Богом, духа людського з Духом Божим є сутністю релігії, основою релігійного досвіду людини і підкреслює безумовну значущість і первинність духовного начала в її житті та в придбанні нею його смисла. Відчуття єднання з Богом, зі Святим Духом є відчуття святості не лише як готовності перемагати «похоть плоті, похоть очей і гординю житейську» (1Ін.2:16), хоч і для людини це вкрай важливо, адже Апостол Павло зазначав: «Але нині, коли ви звільнитесь від гріха і станете рабами Богу, плод наш є святість, а кінець життя вічне, а дар Божий життя вічне у Христі Ісусі, Господеві нашому.» (Рим.6:22), а й як реалізацію та практичне втілення своєї Богоподібності

та Богопризначенності. Святість - це не лише активне заперечення, відсутність всякого зла, не лише зусилля у проявленні Іншого світу невидимого, Божого, але й непорушне утвердження світової реальності через її освячення, що є силою, перетворюючою не лише людину, але й світ загалом так, що «буде Бог все у всьому»(1 Кор.15:28). Все це досягається свідомим та повним розчиненням, усвідомленим, буквально рабським служінням досконалої любові, що є синонімом Самого Бога, бо «Бог є любов, і той, хто перебуває в любові, перебуває в Бозі, а Бог - в ньому.»(1Ін.4:16), досконалої правди, совісті, справедливості, свободи, правди тощо. А це означає, що бути рабом любові - бути самою любов'ю, бути рабом совісті, справедливості, свободи, бути самою совістю, справедливістю, свободою, правдою. **Бути свідомим рабом Божим означає бути Богопроявленим.**

Мудрість святих:

Не успадкувати тобі царства небесного, якщо не станеш царем над своїми пожаданнями та помислами.
Дарма людина тішить себе тим, що швидко минає; марно людина приліпляється до того, що не перебуватиме з нею вічно; даремно хоче прикласти серце своє до того, що зникає, мов тінь.

свт. Дмитрій Ростовський.

ПІСТ ВІД ДИЯВОЛА

В 2008 році Україна відзначала сумний ювілей - 75-річчя голодомору в Україні 1932-33 рр. Майже кожному родину зачепила ця біда і хреститься в пам'яті ще живих свідків цього звірства. Це той урок людству, який треба пам'ятати, щоб більше не повторювався.

Існує фактор, який об'єднує цей соціальний катаклізм (голодомор) і решту репресивних акцій тоталітарного радянського режиму. Це кардинальна революція світогляду — відречення від Боголюдини Христа і християнської моралі й обрання нової віри — в людину-бога, в антихриста. Адепти цієї віри зажадали побудувати рай на землі, домогтися світлого майбуття для людства. Але майбуття без Бога. Їхнє світло насправді було темрявою. Їхній світогляд базувався на засадах вічної пітьми, бо тільки Бог є джерелом світла. Їхня ідеологія замість блага принесла зло, бо тільки Бог є Творцем усякого блага. Де без Бога будують рай, там з'являється пекло. Замість обіцяного райського життя опутаний радянською ідеологією народ прийняв пекельні муки.

Лише в богоненависницькому і людиноненависницькому середовищі міг відбутися подібний злочин. На щедрому українському чорноземі вмирали у страшних муках мільйони людей. Цей геноцид був

намаганням знищити саму душу народу, привести її до повного духовного рабства. Він став знаряддям диявольської помсти за неспроможність викоринити зі свідомості нашого мудрого, сповненого високих чеснот народу синівську пам'ять про Бога, любов до Бога, вірність і віру в Бога. Цю віру можна було знищити лише через фізичну ліквідацію її носія. Тому богоборча влада, створивши духовний голод, прирекла націю і на голод фізичний."

У людей відібрали хліб, як перед цим намагалися відібрати насушений хліб духовний. Родюча нива давала достатньо хліба сумлінним трударям. Але весь зрошений потом селянства хліб було вилучено. Забирали все, чим можна було підтримувати життя, — до останньої зернини. Тих, хто збирав колоски на полях, розстрілювали. Агонія голоду була воістину пекельною. Мерців не встигали ховати. Багатьох закопували у спільні "могильники" ще живими. Особливо



страждали діти. Молох більшовизму поглинав ці невинні жертви з диявольською бездушністю...

Україна втратила тоді мільйони своїх дітей. Усі вони зазнали тяжких мук і жахливої смерті. А ті, хто вижив, назавжди запам'ятали, що таке "рай на землі", коли він без Бога...

Церква сурово засуджує чинники, які призвели до цієї трагедії. Виправдання їм немає. Сама історія винесла вирок. Ніякі репресії не змогли врятувати державно-політичну систему, яка за базис обрала гріх та богоборство, знехтувала ґрунтовними моральними принципами людства — вірою, надією і любов'ю. "Горе тим, що замислюють беззаконня" (Мих. 2: 1). Справа таких "діл протизаконні" (Пс. 100: 3). "Кінець їхній — погибель" (Флп. 3: 19).

Церква застерігає від глибокої хибної та антигуманної ідеології, що зробила подібну трагедію, і закликає до покаяння тих, хто ще не прозрів і не зрікся богоборства в усіх його формах.

Церква закликає до відмови від екстремізму, нетерпимості, помсти, братоненависництва, розділення на своїх і чужих. У Бога чужих немає. Настав нарешті час духовного єднання народу України, повернення до споконвічних духовних цінностей. Історія виразно показала, до чого призводить зречення християнських засад. Лише свята віра, тверда надія та всеперемагаюча любов допоможуть побудувати гідне майбутнє і застережуть від помилок минулого.

Церква розкриває істину вічного життя тих, хто прийняв мученицьку кончину під час голодомору. Як любляча Мати, свята Українська Православна Церква молиться за їхнє упокоєння в оселях праведних і оголошує їм вічну пам'ять.

(Із звернення Священного Синоду УПЦ з нагоди скорботної дати — 75-ї річниці Голодомору 1932-1933 років в Україні)

* * *

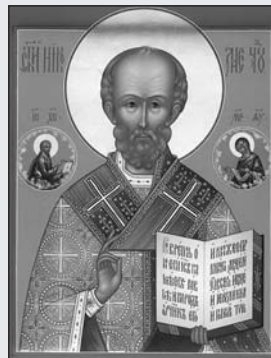
В Зазим'ї були проведені пам'ятні заходи 21 листопада. В школі стараннями вчителів і учнів був проведений ревієм пам'яті. А в центрі села було відкрито і освячено хрест пам'яті жертв голодомору 1932-33 рр.

Душі їх во благих водворяться. І пам'ять їх — з роду в рід.



Церковні свята

19 грудня - святителя Миколая Чудотворця



З поміж великих святих угодників Божих святий Миколай Чудотворець користується особливою любов'ю нашого народу. Чудотворця знають і шанують Схід і Захід, усі християни і навіть магометани.

Усе життя св. Миколая - це нескінченні благодіяння і чудеса, подані стражденому людству. Свята Церква прославляє Миколая Чудотворця як мудрого правителя, вгамівника спраглих,

швидкопомічника усім, хто опинився в біді та скорботах. Він рятував потопаючих, визволяв полонених, відводив смертну кару від невинних, зціляв багатьох людей: повернув зір, виправив кульгавість, дав мову німим. Вивів багатьох з убогства й злиднів, подав їжу голодним, був помічником нужденним і теплим заступником. Він швидко з'являється скрізь, де потрібна його допомога. І нині він приходиться до тих, хто кличе його допомогти і заступити від біди. Чудес його не злічити. Усе життя Чудотворця було позначено любов'ю до ближнього. Навіть смерть не перервала його благодатних справ, його чудеса звершаються повсякчас.

Народився св. Миколай у 257 році по Різду Христовому в Малій Азії, у мірлікійському місті Патарі, у родині Феофана і Нонни, людей благородних і заможних, які вирізнялися добропорядністю й милосердям до бідних. Довго його батьки не мали дітей, та як нагороду за їхнє благочестя Господь подарував їм сина. Народився святий Миколай у важкий час, коли в усій Римській імперії переслідували і вбивали християн.

Від самого народження св. Миколай був навчений з неба постництва, яке зберігав до смерті. Досягнувши юнацького віку, він береться за книжне навчання, вивчає Святе Письмо. Маючи природні здібності, він, сповнений благодаттю Святого Духу, вивчив Святе Письмо, як і потрібно було доброму пастиреві Христового стада. Юнак був стриманим, схильним до самотнього життя, не віддавався марнотам, любив відвідувати храми Божі.

Спостерігаючи його богоугодне життя, рідний дядько єпископ татарський Микола посвятив свого племінника в сан пресвітера. Під час паломництва по святих місцях за дорученням єпископа-дядька св.



Свято-Миколаївський собор Покровського монастиря, м.Київ

Миколай дбайливо управляє єпархією. У цей час він втрачає своїх батьків. Одержавши після них великий спадок, він віддає його на справи благодійні і милосердні, звершивши при цьому багато подвигів.

Якось св. Миколай вирішив поклонитися місцям, освяченим і позначеним чудесами Ісуса Христа.

Як впізнати другу половинку?

Протоієрей Ігор ГАГАРІН

«Половинками» не народжуються, а стають.»

— Чи дійсно у кожного з нас на цьому світі тільки одна половинка, яку ми повинні знайти?

— Я думаю, що «єдина половинка» - красивий міф. Цей міф був описаний у Платона в «Бенкеті», коли кілька людей говорять про любов, і один зі співбесідників розповідає легенду про андрогіне: колись люди були такими, що складаються з двох половинок - чоловічої і жіночої, а потім Бог їх роз'єднав, і тепер ці «половинки» шукають одна одну.

Але це лише легенда. Думати про те, що є на світі всього одна людина, яка призначена тільки для тебе, це неправильно. Адже на світі дуже багато людей. Так би майже ніхто не знайшов свою 1/2. Такий погляд дуже ризикований ще і тому, що, якщо людина так думатиме, то при першій же невдачі в сумісному житті вона може вирішити, що «помилочка вийшла» - «половинка не моя», і треба продовжувати шукати і шукати.

Мені здається, що «шлюби укладаються на небесах» в тому розумінні, що людина, яка усвідомлює, що її життя, - в руках Божих, розуміє і те, що шлюб для неї не випадковість. Тобто, якщо люди, підійшовши до цього серйозно, створили сім'ю, то це означає, що Господь з'єднав їх.

Але це зовсім не означає, що такий шлюб обов'язково повинен стати щасливим без наших зусиль. Бувають, напевно, такі ситуації, коли дві людини, зустрівшись, дійсно відчують, що вони один для одного створені, що вони доповнюють один одного, що вони удвох є одним цілим, і чим довше вони живуть, тим більше це відчуття зростає і зміцнюється. Але я думаю, що таке буває дуже рідко. Частіше буває по-іншому.

Частіше буває, що, коли люди зустрічаються, вони наділяють один одного певними якостями, які бажають бачити в своєму потенційному супутнику життя. І він їм уявляється тією самою половинкою. А що таке половинка, якщо розібратися?

Моя душа жадає зустрічі з людиною, наділеною якимись певними якостями, тому що або мені їх не вистачає, або я їх потребую - наприклад, ласки, турботи, ніжності, відданості, уваги, розуміння, - і, зустрівшись з людиною, я, не знаючи її, звичайно, сподіваюся в ній бачити ці якості і думаю, що це і є моя половинка. Потім з'ясовується, що все зовсім по-іншому, і тих якостей, які я чекав, якраз і немає. Зате виявилися ті, які я менше всього хотів би бачити. Означає, що це не моя половинка, «помилочка

вийшла»? Насправді, в слова «половинка» є значення, але інше.

Люди, що люблять один одного, не спочатку є «половинками», а стають ними в процесі життя. Тому що любов насправді - це не тільки відчуття, переживання якісь, а великий труд у ставленні один до одного. Мова не про те, що десь є одна-єдина половинка, яку я знайду і тоді буду щасливий, а решта всіх варіантів не буде для мене щастям, а все навпаки: в принципі будь-яка людина може стати моєю половинкою, і все залежить від того, які зусилля я докладу для любові.

Дуже важливо, коли шлюб відбувся, щоб я для себе твердо вирішив, що, як би не склалися наші подальші відносини, але мені саме з цією людиною належить пройти все життя і не тільки це життя, але за цю людину мені відповідати і у вічності, перед Богом, Який мене з нею звів.

Мені сподобався момент в одному з романів Солженіцина. Там з контексту зрозуміло, що чоловік героїні абсолютно їй не гідний, і ось вона дуже гірко переживає із-за їхнього конфлікту, але їй в голову

ніколи не приходило пошкодувати про те, що вона вийшла заміж за цю людину.

Тому що вона була віруючою і знала, що все, що відбулося, тільки так і могло бути. Треба не шкодувати про те, що відбулося так, а не інакше. І на тому, що є, будувати своє життя. Я зустрічав немало сімей, де спочатку була палка, прекрасна романтична любов, а потім все руйнувалося.

Спочатку їм всі зазрили - як вони дивляться в очі один одному, як вони розмовляють, а потім, через рік, через два, вони розлучалися.

І було видно, що їхні стосунки перетворилися на пекло. В той же час я зустрічав немало сімей, де, навпаки, не було особливих почуттів, просто час прийшов, жінка немолода вже, зустріла врешті-решт чоловіка - все зрозуміло, не хочеться бути однієї, хочеться сім'ю, дітей - це нормально - поступово у них склалася прекрасна сім'я. Любов прийшла вже в процесі їх життя, хоча теж бувало не все гладко. І таких ситуацій скільки завгодно.

Ми говоримо, що сім'я - це мала церква... А що, якщо порівняти її з великою Церквою? Ось дивлюся я на наш прихід і інші приходи, на тих людей, які складають церковну общину, - це, дійсно, сім'я. Церква - це велика сім'я. І я спостерігаю, що Господь збирає в общину людей, абсолютно різних і, здавалося б, не відповідних один одному ні за якими показниками - ні за освітою, ні за характером, ні за родом занять. Тут



професор, тут же і продавець, і тут же вчитель, і водій, і так далі - люди з різним мисленням і колом спілкування, але вони живуть єдиним життям, ми збираємося після служби на трапезу, кудись їдемо всі разом.



І думаєш, як цікаво Господь влаштував, адже ці люди, не будь вони в Церкві, ніколи б не перетнулися, кожен був би у своєму світі. Але коли вони прийшли до Христа, в Церкву, то Дух

Святий направив їх таким чином, що їм не нудно один з одним, вони один одного доповнюють, збагачують, і думаєш, що Господь в Церкві збирає людей, які ніколи б не зустрілися. Так само відбувається і в сім'ї: якщо Господь єднає людей, то це єднання може бути всупереч уявленню цих людей про те, яким би їм хотілося бачити свого супутника життя, але при цьому обоє на своїх місцях. Тому, хто тобі дістався, з тим і живи, того і люби, прагни зробити так, щоб ця людина стала твоєю половинкою, прагни знайти в ній якусь глибину, яка збудить в тобі любов до неї.

Звичайно, це дуже важко зробити. Тому не треба поспішати одружуватися і, познайомившись з людиною, потрібно трохи краще її пізнати. Проте, коли шлюб укладений, потрібно для себе вирішити: це моя половинка, вона повинна нею стати. Я бачив дуже багато людей, які були нещасливі у шлюбі, хоча він починався з дуже палкої і яскравої романтичної любові. З іншого боку, мені за службовим обов'язком доводиться спілкуватися з людьми, між якими були і кризи, деколи хотіли розлучитися. Тобто, спочатку все було зовсім не так, як повинно б по наших мірках бути в ідеальній сім'ї, але врешті-решт, вони зрослися. Ось в цьому розумінні можна говорити про половинки.

<http://realove.ru>

БУДІВНИЦТВО

Продовжується будівництво **Духовно-просвітницького центру** при Свято-Воскресенському храмі.

Реквізити для пожертвувань:

КРД "Райффайзен Банк Аваль" м.Бровари МФО 322904 рахунок 26006697142867 ЄДРПУ код.23569866

Пожертву можна зробити безпосередньо в храмі, купивши "Свічку доброго серця", або через кружку пожертви "На будівництво..."

Церковні свята

19 грудня - святителя Миколая Чудотворця (продовження, початок на стор. 13)

Відвідавши Єрусалим, Чудотворець вирішив не повертатися додому, а піти у пустелю і присвятити себе служінню Божому постом, неспанням і молитвою. Та Бог таємним одкровенням утримав св. Миколая від такого наміру і звелів повернутися на батьківщину до людей, аби в ньому прославилося ім'я Господнє. Зрозумівши свою місію, св. Миколай прибуває до Мір, головного міста Лікії, де його ніхто не знав. Після смерті мірського архієпископа по волі Божій св. Миколая возвели в сан єпископа. Але перед цією подією Миколай мав чудесне видіння: в ночі йому явився Спаситель і вручив святе Євангеліє, оздоблене золотом і коштовним камінням, а Божа Мати поклала на нього єпископський омофор. Св. Миколай для пастви був прикладом християнського життя, двері його дому були відчинені для всіх.

У час гоніння на християн св. Миколай сміливо силою слова зміцнював у Лікії віру Христову, за що разом з іншими християнами був кинутий до в'язниці, де за віру терпів голод, спрагу, образи, знущання і страх смерті. Та Миколай словом і власним прикладом підбадьорював і зміцнював віру тих, хто був поруч із ним.

Св. Миколай був учасником Першого Вселенського собору в травні 325 року. На запрошення імператора Костянтина у віфінському місті Нікеї зібралися 318 єпископів, аби поладити церковні справи.

У роботі собору св. Миколай показав себе полум'яним ревнителем чистоти віри, виступивши проти ересі - арианства.

У подвигах любові до Бога і ближніх проходило усе життя, архієпископа мірлікійського, який перейшов у вічність 6 грудня (19 грудня за н.стилем) 342 року. Його святе тіло з честю поховали в соборній мірлікійській церкві, від нього йшли пахощі й цілюще миро.

Свята Церква згадує у дев'ятий день травня перенесення мощей святителя з Мір Лікійських у місто Барі (Італія). Спочатку чесні

мощі св. Миколая були покладені в церкві св. Іоана Предтечі. Відчувши чудодійну цілющу силу святих мощей, в'язні жителі міста Барі спорудили в ім'я святителя Миколая розкішний мурований храм, в якому поставили срібну, позолочену раку.

На третій рік після перенесення мощей до Барі собором архієреїв і священників їх урочисто поклали під престолом у вівтарі новозбудованого храму, де вони почивають і досі.



Тут знаходяться мощі свт.Миколая, м.Барі

Багато хто називають себе грішними і многогрішними (без сумніву, кожна людина – грішник, за Писанням) (1 Йо. 1, 8), але у інших людей цього не терплять. Хто істинно, нелицемірно і в серці своєму називає себе грішником, той всяку зневагу легко перетерпить і не проявить ознак гніву, бо смиренний.

Святитель Тихон Задонський.

ВІТАННЯ!

Малюкам

9 серпня 2008 року в сім'ї наших парафіян Кучерів народилася донечка Марія.

22 жовтня 2008 року в сім'ї Мартиненків народилася донька, яку назвали в честь великомучениці Катерини.

Щиро вітаємо малят з народженням, а батьків з додатковими клопотами, які приносять радість!

Молодцям

Сердечно вітаємо молоді подружжя нашої парафії:

Надичів Івана і Олену, які вінчалися 28 вересня;

Холявко Віталія і Інну, які вінчалися 21 вересня.

Мудрість святих:

Бешкетник може стати злодієм, а дотепник - богохульником

Авва Дорофей

Свято-Воскресенська парафія організовує **катехізаційні бесіди** для дорослих.

Заняття проводяться в храмі щонеділі о 16.00.

Запрошуємо всіх бажаючих!

ДРЕВНА МОЛИТВА

Господи, Боже мой. Удостой меня быть орудием мира Твоего,
Чтобы я вносил любовь туда – где ненависть,
Чтобы я прощал – где обижают,
Чтобы я соединял – где есть ссора,
Чтобы я говорил правду – где господствует заблуждение,
Чтобы я воздвигал веру – где давит сомнение,
Чтобы я возбуждал надежду – где мучает отчаяние,
Чтобы я вносил свет во тьму,
Чтобы я возбуждал радость – где горе живет.

Господи, Боже мой, удостой
Не чтобы меня утешали, но чтобы я утешал,
Не чтобы меня понимали, но чтобы я других понимал,
Не чтобы меня любили, но чтобы я других любил.
Ибо кто дает – тот получает,
Кто забывает себя – тот обретает,
Кто прощает – тот простится,
Кто умирает – тот просыпается к вечной жизни.



Одного подвижника благочестия запитали: "як нам додержувати заповідей Божих у цьому сучасному світі? Адже стільки нововведень технічних, стільки різних речей, що відволікають нас від ділання духовного?"

- А ви, - відповів той, - дивіться на всі людські винаходи і вбачайте у них нагадування про шлях до світу горнього.

- Як це?

- А от так: приміром, телефон – хай він нагадує вам, що усе, що ми говоримо тут, чують Там. Телеграф або комп'ютерна пошта нагадують про те, що за кожне слово треба платити. А стугоніння залізничних вагонів нехай нагадує вам те, що спізнившись всього лиш на мить можна втратити все

("Від серця до серця" Київ).

При нашому храмі діє **Православна бібліотека**.

У фондах бібліотеки є різноманітна духовна література, відео (фільми, лекції) і аудіо записи в CD, DVD форматах.

Свято-Воскресенська парафія також організовує **Недільну школу** для дітей.

Заняття проводяться в храмі щонеділі о 13.00.

Запрошуємо школярів!

**Смиренно просимо не використовувати газету в побутових цілях.
Якщо вона вам більше не потрібна, то подаруйте її ближнім.**

Наша газета відкрита до співробітництва з православними авторами і всіма, хто бажає допомогти в наших добрих починаннях. "Зазимський Благовісник" видається на пожертвування прихожан, а тому розповсюджується безкоштовно. Ми будемо намагатися робити видання більш цікавим, об'ємним і якісним. З питань співробітництва і фінансової підтримки видання газети звертайтеся до диякона Анатолія Слинька.